

Zdeněk SVĚRÁK Jaroslav UHLÍŘ

120 nejznámějších hitů

ZPĚVNÍK

Zdeněk SVĚRÁK Jaroslav UHLÍŘ

ZPĚVNÍK

OBSAH

Alchymisti	6	Každý den	68
Angličtina	8	Kdyby se v komnatách	70
Ani k stáru	10	Kdybych byla vlaštovkou	72
Ať smolařům je hej	12	Když je pěkné počasí	74
Auta	14	Když se holky vrátí od moří	76
Bára se ráda bojí	16	Když se zamiluje kuň	78
Barbora píše z tábora	18	Když si tě, dívko, představím	80
Buřtík a Špejlička	20	Když sovy loví	82
Byly stromy, nejsou	22	Klouzky	84
Copánek	24	Kluci, kluci s klukama	86
Čechy krásné, Čechy vaše	26	Koloběžka	88
Dáma klukovi školy	28	Kolony	90
Datel	30	Komíny	92
Dělání	32	Komu se stýská	94
Den je slunečný	34	Koníčku můj	96
Děti jdou ze školy domů	36	Koráby	98
Do naší hospůdky	38	Krávy, krávy	100
Dredy	40	Křížovky	102
Elektrický valčík	42	Lampář	104
Eskymáček	44	Mám nejhoršího koně	106
Hajný je lesa pán	46	Mateřinky	108
Hlupáku, najdu tě	48	Město na řece	110
Holubí dům	50	Mít křídla	112
Hříbě	52	Mléčný bar	114
Chválím tě, Země má	54	Mniši jsou tiší	116
Jestli to nebude láska	56	Mokrý plavky	118
Jevíčko	58	Motýlí hotýlek	120
Jsem vášnivá	60	Mravenčí ukolébavka	122
Jupí	62	Mravenec jde trávou	124
Káča našla ptáče	64	Myš Lenka	126
Kamarádka lípa	66	Na houby	128

Na pískovišti	130	Strašidylko Emílek	190
Nádraží	132	Svátek zvířat	192
Nám se stalo něco překrásného	134	Světové Vánoce	194
Narozeninová	136	Šupy dupy dup	196
Němá panna	138	Ta naše hospoda	198
Není nutno	140	To se jinde nestane	200
Není to příjemné pomýšlení . .	142	Trhovec	202
Neopouštěj	144	Trpasličí svatba	204
Ninini	146	Ty slzy udělal mi déšť	206
Pánbíčku, stůj při mně	148	Umím prase zepředu	208
Píseň hajného a dcer	150	Úsudkový příklad	210
Plovárna	152	V naší ruině straší	212
Pod dubem za dubem	154	Věruš	214
Populační	156	Větre, větríčku	216
Prázdniny u babičky	158	Vinná muška	218
Prší	160	Vítej na světě	220
Příjmení	162	Vlnitý plech	222
Putování	164	Vodoléčba	224
Rovnátka	166	Všechno máme schovaný	226
Řízni, řízni, řízni	168	Zajíc na bobku	228
Saská polka	170	Zalévám květiny	230
Second hand	172	Zapomnětlivá	232
Semiška	174	Zavolejte strážce	234
Severní vítr	176	Září	236
Skálo, skálo, skálo	178	Zhubla Nina	238
Snídaně	180	Zkoušení	240
Soňa ví, Soňa ví...	182	Zlatý voči	242
Starý sako	184	Žampiony	244
Statistika	186		
Stožáry vysokého napětí	188		

Alchymisti

Pochodově

AB DE

Do Pra - hy při - šli al - chy - mis - ti, to je to měs - to, kde to zjis - tí,
Je - dno - mu u - ho - ře - ly kní - ry, to ho však ne - vy - ved - lo z mí - ry,

tam, že se u - ká - že, jak na to, vy - ro - bit vy - tou - že - né zla - to.
v ko - tli - ku ně - co slib - ně bub - lá, dá - ma to vy - pi - la a zhub - la.

CFG

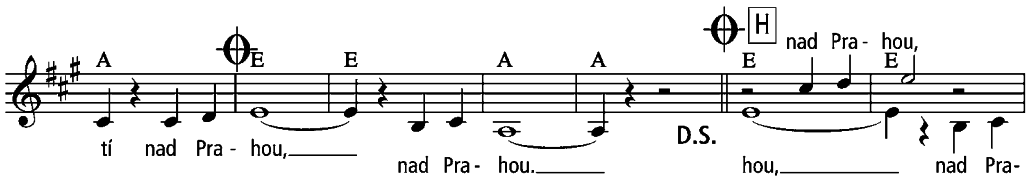
Half time

Ať ži - je al - chy - mi - e, sva - tý Vít krás - ně bi - je, o - bla - ka jdou a jdou, —

— o - bla - ka jdou a jdou. — Ta - dy čas mě - ři sva - tí a slun - ce strá - ně zla -

tí nad Pra - hou, — nad Pra - hou. — hou, — nad Pra -

hou, — nad Pra - hou, — nad Pra - hou. — nad Pra - hou.

Do Prahy přišli alchymisti,
to je to město, kde to zjistí.
Tam, že se ukáže, jak na to,
vyrobit vytoužené zlato.

Jednomu uhořely kníry,
to ho však nevyvedlo z míry.
V kotlíku něco slibně bublá,
dáma to vypila a zhubla.

Ať žije alchymie,
svatý Vít krásně bije,
oblaka jdou a jdou,
oblaka jdou a jdou.
Tady čas měří svatí
a slunce stráně zlatí
nad Prahou, nad Prahou,
nad Prahou, nad Prahou.

S pomocí rtuti, soli, síry,
vznikaly různé elixíry.
Nápoje lásky velmi chutné,
jenom to zlato furt ne, furt ne.

Na podzim ale alchymisti
viděli na Petříně listí.
Teprve potom přišli na to,
kde bere zlatá Praha zlato.

Ať žije alchymie...

Angličtina

Prej by, prej by, kaž - dič - ké bej - by
Hal - lo, hal - lo, pla - ne - tu ce - lou

mě - lo u - mět ang - lic - ky. Pí - še se to hou - se, ne - ní to však hou - se,
o - sed - láš si na vždyc - ky.

je to haus. V do - mě ži - je myš - ka, ne - ní to však myš - ka,

je to lit - tle mouse. Když

děšt se řek - ne rain a luk se řek - ne bow, pak ví i ma - lý
hra se řek - ne play a po - cti - vý je fair, pak ví i a - ma -

kluk: že du - ha je rain - bow. Když D.S. e poi Coda
tér, co zna - me - ná fair play.

Prej by, prej by, kaž - dič - ké bej - by mě - lo u - mět ang - lic - ky.
Hal - lo, hal - lo, pla - ne - tu ce - lou o - sed - láš si na vždyc - ky.

Prej by, prej by, každičké bejby
mělo umět anglicky.
Hallo, hallo, planetu celou
osedláš si navždycky.

(sólo zpěv)

Píše se to house,
není to však house, je to haus.
V domě žije myška,
není to však myška,
je to little mouse.

Refrén:

Když déšť se řekne rain
a luk se řekne bow,
pak ví i malý kluk: že duha je rainbow.

Když hra se řekne play
a poctivý je fair,
pak ví i amatér, co znamená fair play.

Když máš velký meloun
a jsi na to alone – teda sám,
my dear, nebuď slepý,
budu very happy, když si zamlsám.

Refrén:

Když déšť...

Ani k stáru

Mám plo- ché no- hy po te- tě a fan- ta- zi- i po svém strý- ci, už dlou- ho
šla- pu po svě- tě a če- kám, co se ješ- tě sta- ne, mám po- řád

šla- pu po svě- tě a ne- vím, co mám o něm ří- ci. Kdy- si jsem
du- ši dí- tě- te, a ří- ka- jí mi sta- rý pa- ne. já ci- to-

sní- val o Ni- lu, a pak se pla- vil po Vl- ta- vě, já vě- řil
vě jsem za- lo- žen, při smut- ných fil- mech sl- zy ro- ním a měl jsem

spous- tě o- my- lů a do- dnes ne mám jas- no v hla- vě, ne- mám jas- no
ta- ky má- lo žen teď už to a- si ne- do- ho- ním, už to ne- do-

(bez doprovodu)
v hla- vě. A - ni k stá- ru, a- ni k stá- ru, a- ni k stá- ru ne- mám
ho- ním.

o ži- vo- tě pá- ru, ne- mám pá- ru, pře- ba- že jsem dos- ti se- čtě - lý, se- čtě - lý, až mi

tvá- ře zce- la zbled- nou, zce- la zbled- nou, dal bych si ho ješ- tě jed- nou, ješ- tě jed- nou, pře- ba

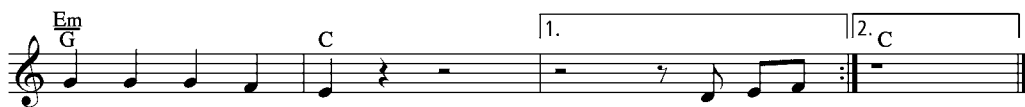

s vá - mi, tře - ba s vá - mi, chce - te - li,

(po 2. zpomalit)

tře - ba s vá - mi, tře - ba

tře - ba s vá - mi, mi - lé

s vá - mi, chce - te - li,

dá - my, chce - te - li.

Už dlou - ho

Mám ploché nohy po tetě
a fantazii po svém strýci,
už dlouho šlapu po světě
a nevím, co mám o něm říci.
Kdysi jsem sníval o Nilu,
a pak se plavil po Vltavě,
já věřil spouště omylů
a dodnes nemám jasno v hlavě,
nemám jasno v hlavě.

Refrén:

Ani k stáru, ani k stáru, ani k stáru,
nemám o životě páru, nemám páru,
třebaže jsem dosti sečtělý, sečtělý.
Až mi tváře zcela zblednou, zcela zblednou,
dal bych si ho ještě jednou, ještě jednou,
třeba s vámi, třeba s vámi, chcete-li,
třeba s vámi, třeba s vámi, chcete-li.

Už dlouho šlapu po světě
a čekám, co se ještě stane,
mám pořád duši dítěte
a říkají mi starý pane.
Já citově jsem založen,
při smutných filmech slzy roním
a měl jsem taky málo žen,
teď už to asi nedohoním,
už to nedohoním.

Refrén:

Ani k stáru, ani k stáru, ani k stáru,
nemám o životě páru, nemám páru,
třebaže jsem dosti sečtělý, sečtělý.
Až mi tváře zcela zblednou, zcela zblednou,
dal bych si ho ještě jednou, ještě jednou,
třeba s vámi, třeba s vámi, chcete-li,
třeba s vámi, milé dámy, chcete-li.

Ať smolařům je hej

To-lik li - dí cho - dí s hla - vou svě - že - nou, o štěs - tí si lé - ta je - nom sní,

jsou to dě - ti od - lo - že - né štěs - tě - nou a smů - la má je za vlast - ní. Dej, Pa - ne Bo - že, dej,

ať smo - la - řům je hej a pro - to - že jsí spra - ved - li - vý, tak dě - lej dí - vy a

k zá - zra - kům se měj. Dej, Pa - ne Bo - že, dej, ať smo - la - řům je hej,

dej, ať jsou z to - ho u - di - ve - ní, že ži - vot ne - ní jen trá - pe - ní a

žal, to pro - sím, a - bys dal.

Dej, Pa - ne Bo - že, dej, ať smo - la - řům je hej,

dej, ať jsou z to-ho u-di-ve-ní, že ži-vot ne-ní jen trá-pe-ní a
 žal, to pro-sím, a - bys dal, to pro-sím, a - bys
 dal, to pro-sím a - bys dal.
ritén. -----

Tolik lidí chodí s hlavou svěšenou,
 o štěstí si léta jenom sní,
 jsou to děti odložené štěstěnou
 a smůla má je za vlastní.

Dej, Pane Bože, dej,
 ať smolařům je hej,
 a protože jsi spravedlivý,
 tak dělej divy
 a k zázrakům se měj.
 Dej, Pane Bože dej,
 ať smolařům je hej,
 dej, ať jsou z toho udivení,
 že život není jen trápení a žal.
 To prosím, abys dal.

Tolik lidí pátek má i v úterý,
 nešťastný je v týdnu každý den.
 Splň jim, Pane, ze snů aspoň některý,
 dej znamení, jak z toho ven.

Dej, Pane Bože, dej,
 ať smolařům je hej,
 a protože jsi spravedlivý,
 tak dělej divy
 a k zázrakům se měj.
 Dej, Pane Bože dej,
 ať smolařům je hej,
 dej, ať jsou z toho udivení,
 že život není jen trápení a žal.
 To prosím, abys dal.

Auta

Je-de, je-de ford a v něm se-dí lord, ved-le ně-ho lord-ka, sta-rá jak ta ford-ka.

Je-de, je-de maz-da, ří-dí ji pan Bráz-da,

v za-du má dvě se-dát-ka, na nic ma-lá Bráz-dát-ka.

Je-de mit-su-bi-shi, ve-ze čty-ři my-ši, my-ši ma-jí sjezd, za-čí-ná to v šest.

Je-de, je-de to-yo-ta, liš-ka ve-ze ko-jo-ta, o-ba ma-jí ble-chy,

vy-dá-va-jí vzde-chy. Chod-ní-ky pro-říd-ly, —

vši-chni je-dou vo-zid-ly, chod-ní-ky pro-říd-ly, — vši-chni je-dou vo-zid-ly..

U De-ví-ti kří-žů u - ha-sí-me ží-žů a je-de se dál,

po-tom na Roh-len - ce sní - me u -to-pen -ce a je-de se dál a je-de se dál.

Jede, jede ford a v něm sedí lord,
vedle něho lordka, stará jak ta fordka.
Jede, jede mazda, řídí ji pan Brázda,
vzadu má dvě sedátka, na nich malá
Brázdátka.
Jede mitsubishi, veze čtyři myši,
myši mají sjezd, začíná to v šest.
Jede, jede toyota, liška veze kojota,
oba mají blechy, vydávají vzdechy.

Refrén:

Chodníky prořídly, všichni jedou vozidly,
chodníky prořídly, všichni jedou vozidly.
U Devíti křížů uhasíme žízu a jede se dál,
potom na Rohlence sníme utopence a jede
se dál, a jede se dál.

Jede, jede tatra, po které se pátrá,
zlodějové mají spěch, nechtějí spát
na Borech.
Jede, jede praga a v ní baba Jaga,
baba nemá řidičák, tak to řídí dědek Jag.
Jede felicie podél řeky Dyje,
je to metalíza a v ní teta Líza.
Jede, jede saab a v něm sedí čáp,
jedna hloupá žába stopla toho saaba.

Refrén:

Chodníky prořídly, všichni jedou vozidly,
chodníky prořídly, všichni jedou vozidly...

Bára se ráda bojí

Středně

AB EF

Kam se hra-bou měs-ta nad Sei-nou a Tem - ží,
Ble-dá pa - ní, co má hr-nec mís - to hla - vy,

u nás v Pra-ze se to stra-šid - ly jen hem - ží, po - čí - tám, že na Sta-rém Měs - tě,
u - to - pe-ná služ - ka, kte-rá li - di zdra - ví, v tom noč - ním te-te-li - věm vzdu - chu,

má-me jich nej-míň dvě stě. Bá - ra se rá - da bo - jí,___
cho - dí tu zá - stup du - chů. rá - da du - chy,___

stra-šid - la cho - dí po po - ko - ji, když mě - síc jas - ně sví - tí,___
vod - ní - ky i ty du - chy su - chý, kaž - dý má vá - šeň svo - ji,

dá - vá jim vo - dy pí - ti. Bá - ra má bo - jí.___
Bá - ra se rá - da

D.S. al Coda

bo - jí,___ Bá - ra se rá - da bo - jí,___ Bá - ra se rá - da bo - jí.___

Kam se hrabou města nad Seinou a Temží,
u nás v Praze se to strašidly jen hemží.
Počítám, že na Starém Městě,
máme jich nejmíň dvě stě.

Bledá paní, co má hrnec místo hlavy,
utopená služka, která lidí zdraví.
V tom nočním tetelivém vzduchu,
chodí tu zástup duchů.

Bára se ráda bojí, strašidla chodí po pokoji,
když měsíc jasně svítí, dává jim vody pítí.
Bára má ráda duchy, vodníky i ty duchy suchý,
každý má vášeň svoji, Bára se ráda bojí.

Jedné krásné noci šel náhodou kolem
těžkopádným krokem sám veliký Golem.
Povídá Bára: Pozor na šém!
Krade se v městě našem.

Potom Bára vidí padající hvězdu.
Ohnivec ji chytí, vchází do průjezdu,
prsty mu hoří jako svíce, co byste chtěli více.

Bára se ráda bojí...

Barbora píše z tábora

Živě

Ma-min - ko, ta - tín - ku, po - sí - lám vám vzpo - mín - ku z let - ní - ho tá - bo - ra.
My - sle - la jsem pros - tě, že bu - dou růz - né sou - tě - že, slí - bi - li bo - jov - ku,

Jis - tě ví - te, že vám pí - še va - še dce - ra Bar - bo - ra. Stra - va se ne - dá jíst,
pak jsme hrá - li vy - bí - jen - du, na ov - ce a na schov - ku. Šte - fan, hlav - ní ve - dou - cí,

dnes - ka byl jen zel - ný list, po - lív - ka stu - de - ná, co v ní pla - vou mís - to nud - lí čís - li - ce a pís - me -
cho - dí s na - ší ve - dou - cí, kte - rá je pří - še - ra, schá - ze - jí se, lí - ba - jí se u to - te - mu za še -

na. Proč jsem se ne - na - ro - di - la o pár let dřív,
ra.

dnes - ka bych krás - ně cho - di - la se Šte - fa - nem, co ří - ká si Stýv. Proč jste mě

pros - tě ne - mě - li o pár let dří - ve. Řek - la bych:

Ne - buď ne - smě - lý, lí - bej mě, Stý - ve.

Zá-vě-rem do-pí-su ješ - tě tro-chu po-pi-su: ta bré-ca ve-dou-cí
Po-šle-te dvě tři sta, jsem bez pe-něz do-čis-ta, po-je-dem do Pís-ku,

je tlus-tá jak dvě nor-mál-ní od-dí-lo-vé ve-dou - cí. Když bě-ží po le-se,
má-me v plá-nu za-sta-vit se v ji-te-xo-vém stře-dis - ku. Když jsme se kou-pa-li,

všech-no na ní tře-se se, u-ží-vá make u-pu, co na ní ten Šte-fan vi-dí, to já pros-tě ne-chá-
všich-ni na mě kou-ka-li, je to tím, že mož-ná v jed-no-díl-ných plav-kách už jsem, už jsem pros-tě ne mož-

pu. Proč jsem se - ná. Proč jsem se ne-na-ro-di-la, ne-na-ro-di-la dřív..._____

Závěrem dopisu ještě trochu popisu –
ta bréca vedoucí je tlustá,
jak dvě normální oddílové vedoucí.

Když běží po lese, všechno na ní třese se.
Užívá make-upu, co na ní ten Štefan vidí,
to já prostě nechápu.

Proč jsem se nenarodila
o pár let dřív...

P. S.
Pošlete dvě tři sta, jsem bez peněz dočista.
Pojedem do Písku,
máme v plánu zastavit se v jitexovém
středisku.

Když jsme se koupali, všichni na mě
kookali.
Je to tím, že možná, v jednodílných
plávkách už jsem,
už jsem prostě nemožná.

Refrén:
Proč jsem se nenarodila...

Buřtík a Špejlička

Pan Buř-tík a pan Špej-lič - ka,
to ve - li - ce,

za - kou - pi - li si dvě trič - ka, je - den z pá - nů měl
by - li o - zdo - bou u - li - ce, tak si zpí - va - li

X - X - L, dru - hý ka - ma - rád men - ší čís - lo chtě.
pís - nič - ku, kte - rou slo - ži - li pří - mo o trič - ku.

Pan Buř-tík a pan, pan Buř-tík a pan, Špej - lič - ka, Špej - lič - ka, za - kou - pi - li
Slu - še - lo jim to, slu - še - lo jim to, ve - li - ce, ve - li - ce, by - li o - zdo -

si, za - kou - pi - li si, dvě trič - ka, dvě trič - ka, je - den z pá - nů měl, je - den z pá - nů
bou, by - li o - zdo - bou, u - li - ce, u - li - ce, tak si zpí - va - li, tak si zpí - va

měl, X - X - L, X - X - L, dru - hý ka - ma - rád, dru - hý ka - ma -
li, pís - nič - ku, pís - nič - ku, kte - rou slo - ži - li, kte - rou slo - ži -